

Nummer 24	15. December 1916	65. Aargang

Sammenligninger.

Af Dr. C. L. Olsen i „Bikuben".

(Fortsat fra Nr. 21.)

Vranglære.

Vi vil nu i Korthed omtale nogle væsentlige Punkter i de Læresystemer, som af forskjellige Kirkesamfund udgives for at være Kristi Lære, men som baade med Hensyn til „Begyndelseslæren" og til andre Principper i Evangeliet i Sammenligning med Originalen, d. v. s. Kristi Lære, kan betegnes som en Vranglære.

Dette Faktum kan ikke omstødes: Præmisserne eller visse Forudsætninger bestemmer Udfaldet, ligemeget hvilken Proposition der underkastes Granskning, eller i hvilkensomhelst Retning en given Undersøgelse foretages. Et evigt Sandhedsprincip ligger til Grund for denne Kjendsgjerning, og Evangeliet er ingen Undtagelse. Den hellige Skrift lærer os, som allerede nævnt, at „Tro uden Gjerninger er død", og at det er umuligt at frelses ved Troen alene osv. I Modsætning til disse selvindlysende Sandheder lærer den ortodoxe Kristendom det stik modsatte. Et lille Flyveskrift, vi tilfældigvis fandt paa Gaden i Kjøbenhavn for flere Aar siden, og som var udgivet af den engelske Kirke, indeholdt et langt Digt, af hvilket vi efter Originalen gjengiver første Vers tilligemed Titelen:

What Must I do to be Saved?

Nothing, neither great nor small,
Nothing, sinner, no!
Jesus did it — did it all —
Long, long ago.

Der spørges:

„Hvad maa jeg gjøre for at blive frelst?"

Svaret lyder: „Intet, hverken stort eller lidet, intet, Synder, nej! Jesus gjorde det, gjorde det alt, for længe, længe siden."

Hvilken Vranglære! Thi Frelserens Svar til Nikodemus (Joh. 3 : 5) og Peters Svar paa Spørgsmaalet: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?" lød ganske anderledes. (Ap. Gj. 2, 38.)

Endskjøndt Frelseren befalede, at de, som skulde døbes, først maatte blive belærte angaaende Evangeliets Principper; endskjøndt han erklærede, at smaa Børn var uskyldige — altsaa, ingen Lov underkastede, saa at det derfor var dem umuligt at synde (thi Synd er Lovens Overtrædelse) og saaledes intet havde at omvende sig fra, selv om de var istand til at forstaa eller øve Tro (hvilket de dog ikke er); og endskjøndt Luther f. Exp. siger: „Det kan ikke bevises med den hellige Skrift, at Barnedaaben blev indstiftet af Kristus, heller ikke, at den blev indført af de første Kristne efter Apostlenes Tid", er dog Barnedaaben bleven indpodet i ortodoxe kristne Samfund som Kirkeskik.

Naar man rigtig tænker paa denne Ritus eller overvejer Fremgangsmaaden ved Barnedaabshandlingen, som den almindeligvis udføres, er det omtrent umuligt for tænkende Mennesker at holde sig alvorlige: Der ligger det uskyldige, faa Uger gamle Barn paa Moderens eller en anden Kvindes Arme — maaske sovende — medens en fuldvoxen Mand, tilsyneladende for ramme Alvor, spørger Barnet, om det forsager Djævelen og alt hans Væsen og alle hans Gjerninger; om det tror paa Gud, Faderen, Sønnen og den Helligaand osv. Naar nu Manden, der forretter denne saakaldte Daabshandling, efter et Sekunds Forløb er fuldstændig overbevist om, at Barnet er kommet til Sandheds Erkjendelse og er i fuld Sympati med den Kirkes Trosbekjendelse, hvis Tjener han er, siger han: „Vil Du paa denne din Tro blive døbt?" — og Kvinden, som bærer Barnet (ikke den tilspurgte) nikker. Saa stænkes der nogle Haandfulde Vand paa Barnet, og dermed er det døbt!

Med Hensyn til „Fadderne", hvem stod „Fadder" til Kammersvenden, til Kornelius, til Stokmesteren, da de fordum blev døbte, og til de henved 3000 Sjæle, der blev døbte hin Pintsedag? Dersom Kristi Disciple i forrige Dage var blevne „døbte" paa samme Maade, hvorpaa f. Exp. den romersk-katolske Kirke udfører Daaben nu, hvorledes kunde Paulus da have skrevet til Romerne: „Vi er altsaa begravne med ham ved Daaben"? Der fordres selvfølgelig ikke den ringeste Taktfuldhed hos Spørgeren under Katekiseringen, til hvilken der ovenfor er hentydet, thi den vordende Kommunikant er ikke i Stand til at maalbinde ham med Argumenter; ej heller findes der et eneste Tilfælde, hvor Proselyten har vægret sig eller efter nøjere Betænkning besluttet at opsætte Handlingens Udførelse.

I Stedet for Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, som lærtes, udførtes og meddeltes de troende i den oprindelige Kristi Kirke, modtager (?) Barnet „det hellige Korses Betegnelse" baade paa An-

sigtet og Brystet. Saaledes finder man de mest paafaldende Afvigelser, den ene efter den anden, fra det oprindelige Mønster.

„Men", siger den lærde gejstlige, idet han taler i dybe, udtryksfulde Toner, med skjælvende Stemme og en paataget højtidelig Mine: „De forstaar os ikke rigtigt; thi naar Barnet er voxet op og har lært Trosartiklerne og faaet forklaret Bibelens Ord, saa bliver det konfirmeret, ved hvilken Lejlighed det gjentager sin Daabs Pagt". Aa jo, vi forstaar dette fuldtud — og endda lidt til. Og vi spørger: Hvem autoriserede dette Tillæg, som skulde finde Anvendelse 14—15 Aar efter, at man er indlemmet i Kirken? Ikke Kristus, men fejlbarlige Mennesker — og det før mindre end 200 Aar siden, idet Konfirmationen blev indført i Würtemberg i Aaret 1722 og i Danmark af Kong Kristian den Sjette i Aaret 1736. Hvem forordnede Faddere, Gudfædre, Gudmødre eller lignende Stedfortrædere for levende Mennesker til at forrette ved Daaben? Ikke Kristus, men en almindelig, fejlbar Mand, Biskop Hyginus, i Aaret 152 e. K. Hvorledes kom Barnedaaben til Verden? Ikke ved Kristus; men fejlbare Mennesker udstuderede denne lette Maade at lave Proselyter paa, og den blev officielt antagen som Kirkeskik over 250 Aar efter Kristus. Hvem bemyndigede nogen til at bruge „Korsets Betegnelse", der med saadan pompøs Andægtighed uberettiget knyttes til kirkelige Ceremonier og tegnes over en andens Legeme, baade paa Ansigtet og paa Brystet? Ikke Kristus; men over 400 Aar efter Frelserens Død paa Korset begyndte man at bruge dette „Tegn".

At tage de forskjellige ortodoxe Kirkeskikke, en for en, og grundig undersøge dem, eller at stille dem i Sammenligning med de nærmest tilsvarende Lærdomme, som Frelseren fremsatte, vilde i Sandhed være et herkulisk Foretagende og maaske til ingen Nytte; thi det er forbavsende, hvilket Babel af forvirrende kirkelige Traditioner, Sæder, Skikke og Vedtægter Mennesket har indført i Stedet for det simple, letfattelige Evangelium, som Kristus forkyndte, og som han erklærede var nødvendigt for Menneskets Frelse.

Forudtilværelsen og Jordelivet.

Fra den lutherske Dr. theol. Johnsons Salmebog afskrev min Fader en Gang en særdeles „rørende", poetisk Udgydelse, af hvilken jeg anfører et Par Vers:

„Du var, før Du til Verden kom,
Og før Du Noget gjorde,
Alt under Verdens strenge Dom
Fordømt, fortabt og borte.
Du havde af Forældres Blod
Et Sind, som var din Gud imod,
Og vilde ham ej kjende.

Som Du var saa elendig født,
Hvad havde Du at vente?
Guds Vrede, Straf og evig Død,
Som Syndens Sold og Rente.

Din arme Sjæl med Kroppen var
En Satans Træl, et Vredens Kar,
Som evig skulde brænde."

Se, det er Teologi, som forslaar!

Vi vil nu citere en Salme (i Oversættelse fra det engelske), forfattet af en Dame, en Sidste-Dages Hellig, Eliza R. Snow:

„O, min Fader, Du, som troner
I en navnløs hellig Fred,
Naar skal jeg dit Aasyn skue,
Se din Nærheds Herlighed?
En Gang før min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O, min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

I en Hensigt vis og herlig
Har Du mig paa Jorden sat;
Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en lønlig Tanke
Hvisked: „Du er Fremmed her!"
En Gang fri og salig vandred
Jeg din Fadertrone nær!

O, min Fader, Du mig lærte
Ved din Aand at kalde saa,
Men før Kundskabsnøglen skjænktes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør Fornuft og Sandheds Svar,
Sig, hvad jeg vil evig kjende:
„Der jeg og en Moder har!"

Naar min svage Hytte lægges
Ned i Jordens kolde Grus,
Fader, Moder, lad mig møde
Eder i Jert Kongehus;
Naar jeg har mit Maal fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles Stemme,
Lad mig salig dvæle der!"

Naar disse paa Vers fremsatte saa grundforskjellige Opfattelser vedrørende et saa vigtigt, højtideligt og betydningsfuldt Spørgsmaal som Menneskets Forudtilværelse, Jordelivet og hvad Mennesket gaar i Møde efter Døden, sammenlignes, hvad ser man saa?

Paa den ene Side en lærd „Teologs" hæslige og uforlignelig indskrænkede, mod al Logik stridende, ja ligefrem barokke Fremstilling — en Fremstilling, der sikkerlig ikke egner sig til nogen særlig Opmuntring eller Trøst for den trætte Vandrer i denne Jammerdal.

Paa den anden Side ser man en beskeden, dannet — men ikke i Verdens teologiske Seminarier uddannet — Kvinde, som besjælet af den Hellig-Aand, „den Sandheds Aand, der udgaar fra Faderen", og

paa Grund af Inspiration samt det Lys og den Kundskab, der alene erholdes her ovenfra, er i Stand til, uden nogensomhelst poetisk Overdrivelse, at ytre den ukunstlede Sandhed.

Ja, denne Dames poetiske nultrum in parvo fremstiller i Virkeligheden i de færreste Ord Mormonismens ideale Teologi, hvad disse saa meningsfulde, fundamentale Spørgsmaal angaar. Mangen en Vismand har haanligt trukket paa Skuldrene ad selve Tanken om noget saa „utroligt" som, at vi foruden en Fader i Himlen ligeledes „har en Moder der". Noget saa utænkeligt, saa urimeligt, saa usandsynligt, kan aldrig falde ham ind! Men, som Profeten Esajas siger: „de vises Visdom skal forgaa", og de „forstandiges Forstand skal skjule sig".

Med saadanne Sammenligninger mellem guddommelige Sandheder og menneskelige Vranglærdomme kunde man vedblive, næsten i det uendelige. Men til hvilken Nytte? Et Vink er nok for den forstandige. Den Sjæl, der oprigtig higer efter Sandhed, og som hungrer og tørster efter Retfærdighed, skal ikke forgjæves søge efter Lys og Kundskab. „Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham skal oplades."

Tabernakelorglet i Salt Lake City.

Det mægtige, verdensbekjendte Orgel i Tabernaklet i Salt Lake City, paa hvilket Tonekunstnere, siden det blev bygget, har anslaaet og fremlokket Toner til Hundred-Tusinders Fryd og Beundring, er til forskjellig Tid bleven repareret og forbedret i Tone-Mekanismen. Det har stedse været Kirkeautoriteternes Ønske, at dette Orgel saa vidt muligt fuldt ud kunde staa paa Højde med det allerbedste paa Orgelbygningens Omraade. Orgelkonstruktionen er nu for en Tid siden bleven betydelig ændret og forbedret af Verdens bedste Orgelbyggere, og efter de sagkyndiges Udtalelser er Tabernakelorglet nu i flere Henseender det bedste Kirkeorgel, som findes i Verden; saavel de kraftigste, som de finest nuancerede, melodiøse Pianotoner og „Menneskestemmer" kan frembringes paa det.

Kirken søger at hæve Kirkesangen og Kirkemusiken til det højest mulige Stade, hvor som helst de Sidste-Dages Hellige samles til Gudstjeneste, og Tabernakelkoret i Salt Lake City sætter i saa Henseende alle Kirkens Folk et Exempel, der er bleven fulgt saavel af de større Kirkekor som af de mindste Landsby-Forsamlingshuse samt af Kirkens Missionshuse i Verdens forskjellige Lande.

— Jesus sagde i sin Bjergprædiken: „Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Disse Frelserens Ord var en herlig Forjættelse, som ikke blev opfyldt i Frelserens Dage, hvad vi alle veed, men som skulle opfyldes i de sidste Dage, naar de Hellige ved Kristi herlige Tilkommelse skal arve Riget med ham og regjere med ham i et Tusinde Aar.

Glædelig Jul!

Den kjære, gamle Fest med sine mange skjønne Minder nærmer sig, og den hjertelige, højtidelige Julehilsen vil atter lyde i de fattiges Hjem saa vel som i de riges straalende Sale; thi Julens store Betydning er ens for alle. Englens Ord var: „Se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad." Mere end 1900 Aar er forløbne siden hin herlige Julenat, da Engelen bragte den glædelige Nyhed til Jorden, at Frelserens Fødsel havde fundet Sted, men endnu lyder det med en himmelsk Følelse i vort Indre: „Ære være Gud i det Høje!" idet „vi har sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro". (1. Tim. 4 : 10.) Vort Hjerte frydes saare meget ved Overbevisningen om, at Jesus af Nazareth er den forjættede Messias, vor Frelser og Forløser. Denne Kundskab og Glæde overgaar den Glæde, som alle tænkelige Rigdomme, henhørende til denne Verden, kan give os; „thi dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus." (Joh. 17, 3.) Denne Kundskab og himmelske Gave er givet til deres Nytte, som elsker Herren og søger at holde hans Befalinger. Til saadanne siger Herren: „Til nogle gives det ved den Helligaand at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for Verdens Synder. Til andre gives det at tro paa deres Ord, at de ogsaa kunne faa det evige Liv, dersom de forblive trofaste." (Pagt. Bog 46 : 13—14.) Det er saaledes paa Grund af den Helligaands Inspiration, at vi kan sige, at vi veed, Jesus af Nazareth er vor Frelser og Forløser; det er ved den Helligaand, at vi kan bære Vidnesbyrd om hans Guddommelighed; thi ingen kan sige, at Jesus er Kristus, uden ved den Helligaand (1. Kor. 12 : 3), og eftersom den Helligaand er Aabenbarelsens Aand, bliver det ogsaa sagt af Engelen i Johannes Aabenbaring, 19. Kapitel, 10. Vers, at „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand". Idet Jesus vidner om sig selv, siger han: „Alle Ting er mig overgivne af min Fader; og ingen kjender Sønnen uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare." (Math. 11, 27.) Uagtet denne guddommelige Lærdom forkaster den største Del af Menneskene dog Aabenbaring i vor Tid. Om Kristus, den evige Konge, udtrykker Præsident Penrose sig i følgende sande og smukke Ord:

„Kristus er Kongen, som skal regjere i al Evighed! Han er deres aandelige Herre, der tror paa ham som Guds Søn og Verdens Frelser. Han var en Gang den foragtede og tilsidesatte, endog af sit eget Folk, Jøderne. Men nu er han, i hvert Fald efter det udvortes at dømme,

højere æret af Millioner af forskjellige Nationer og Mennesker, end nogen Monark nogensinde har været. For hver ny Jul, som kommer, nærmer vi os den Tid, da han skal komme til Jorden igjen som den store Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den store „Evigheds Fader". Lovet være han, den mægtige i Israel, der som Gud, herliggjort i Kjødet, sejrede over Døden og lever i al Evighed!"

Overvej nøje, i hvilke store og herlige Velsignelser alle de vil blive evig delagtiggjorte, som her i Livet annammede Vidnesbyrdet om Kristus, som troede paa hans Navn, som bleve døbte i Lighed med hans Begravelse, som bleve begravede i Vandet i hans Navn, og dette i Følge den Befaling, som han har givet:

„Disse skulle bo i Guds og Kristi Nærværelse evindelig. Disse ere de, som han skal bringe med sig, naar han kommer i Himlens Skyer for at regjere paa Jorden over sit Folk. Disse ere de, der skulle have Del i den første Opstandelse. Disse ere de, der skulle opstaa i de Retfærdiges Opstandelse." (Pagtens Bog 76 : 51, 62—65.)

Kjære Læser! Stands et Øjeblik paa din raske Færd igjennem Livet og overvej, at „Livet bortsvinder i Hast som en Drøm", og husk, at Du snart skal staa for hans Domstol, som led for Dig paa Golgatas Kors, og at Du for ham skal afgive Regnskab for dine Gjerninger i dette Liv, der blev Dig givet til en Prøvestand. Hvilke Fejl kan Du finde ved Kristus og hans Lærdomme? Hele hans Liv, Karakter og Mission fremviser i alle Maader hans Guddommelighed. Han levede uden Synd og var fuld af Visdom og Kjærlighed. Hans Liv var en Kjæde af Retfærdigheds Gjerninger, i hvilke han udviste sin Barmhjertighed. Betragt og overvej hans Liv, hans Bud og Love, som han har givet til sine Børn. Annam dem og efterlev dem i den rette Aand og Mening, da behøver Du ikke at befrygte noget, men kan vinde alt. Vi lever i tunge og skjæbnesvangre Tider, da saakaldte kristne Nationer grovelig overtræder Guds Bud og haanende Fredens Fyrste bekriger hinanden paa det frygteligste, og Profeten Esajas' Ord gaar i Opfyldelse, som lyder:

„Thi Herrens Vrede er over alle Hedningerne og hans Fortørnelse over al deres Hær; han har sat dem i Band, givet dem hen at slagtes. Og deres ihjelslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe skal stige op, og Bjergene skulle flyde af deres Blod." (Es. 34 : 2, 3.)

De Rædselsscener, som nu finder Sted, sker under Indflydelse af Antikrists Aand, der spreder sig lig en Pest iblandt Menneskene, og som vi paa det alvorligste vil advare alle imod, da dens Virkning er beregnet paa om muligt at bringe Menneskene udenfor Forløsningens Omraade. Lader os, som af Guds Naade staar som hans bemyndigede Tjenere, samt ethvert Medlem i den skandinaviske Mission kjæmpe standhaftigt for Sandhedens Sag og forkynde til alle, at hellige Engle atter har besøgt vor Jord, og at Jesu Kristi Kirke er gjenoprettet med de dertil hørende Embedsmænd som Forberedelse til den store Konges andet og herlige Komme.

En glædelig Jul ønskes alle „Stjernens" Læsere.

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelser. Nedennævnte Missionærer ankom den 8. Decbr. til Kjøbenhavn fra deres Hjem i Bjergenes Dale. De beskikkes til at virke i følgende Konferencer: Peter Hansen fra Vernon, Utah, og Amon M. Poulsen fra Woodwill, Idaho, i Kjøbenhavns; Hyrum P. Nøkleby fra Ogden, Utah, og Fred. L. Petersen fra Penrose, Utah, i Kristiania; Jens Thomsen fra Ephraim, Utah, i Aalborg.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til denne Mission, hvor vi haaber, de maa finde mange oprigtige og sandhedssøgende Sjæle.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Genealog Jens Jensen, som med stor Samvittighedsfuldhed og Dygtighed i flere Aar har udført genealogisk Arbejde i de skandinaviske Lande, er paa Grund af et svageligt Helbred afrejst fra Kjøbenhavn den 14. November med Dampskibet Frederik VIII for at begive sig til sit Hjem i Leamington, Utah.

Religionens Frugter.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Søndag den 28. November 1915.

Oversat fra »Des. News« af Dr. C. L. Olsen.

(Sluttet.)

Udholdenhed.

To Aar senere rejste jeg gjennem Arizona, hvilket gav mig Lejlighed til at bese »the Grand Canyon of the Colorado«. Min Tid var begrændset, hvorfor jeg saa mig nødsaget til at bruge hvert Minut. Klokken var fire om Eftermiddagen, da Toget naaede Randen af denne umaadelig store Bjergkløft. Jeg havde saaledes kun Tiden til Klokken 8 den paafølgende Morgen staaende til min Raadighed — en yderst kort Tid til at betragte noget saa overvættes storartet som de Seværdigheder, et saadant Naturvidunder kan frembyde.

Det ligger i min Natur, at naar jeg paatager mig at gjøre noget, maa det udføres saa fuldstændigt som muligt. Nu, som jeg stod der, ved Kløftens Brink, fik jeg en brændende Lyst til at gaa ned til Colorado Floden, saa at jeg kunde faa at se, hvorledes Bjergvæggene og deres mægtige Rifter og Spalter tog sig ud der nedefra. Jeg forsøgte paa at leje en Hest, et Æsel eller et Asen, som kunde bære mig ned til Floden og tilbage igjen, førend jeg skulde fortsætte Rejsen næste Morgen Kl. 8.

Det lykkedes mig imidlertid ikke at faa lejet et saadant Ridedyr; thi eftersom det var saa sent paa Eftermiddagen, havde deres Ejere ikke Lyst til at sende dem paa saadan en lang Rejse. Folk paastod, at

det var for sent paa Dagen for nogen at vove at stige ned i den mørke, skumle Afgrund. Det lod sig ikke gjøre, blev der sagt.

Jeg blev lidt ærgerlig og sagde saa til Ejerne af disse Dyr, der netop var stillede tilleje: „Dersom I ikke vil leje mig en Hest eller et Æsel at ride paa, gaar jeg derned tilfods.“ De lo og erklærede, at det var simpelthen en Umulighed for noget Menneske at tage den Tur ned ad de farlige Stier til Floden og derpaa komme op ad de stejle Skrænter tilbage tidsnok til Toget den følgende Morgen.

Der var syv engelske Mil ned til selve Floden og næsten 7000 Fod ned til Bjergfoden. „Jeg vil gjøre et Forsøg,“ sagde jeg. Og det gjorde jeg. Da en jævnaldrende Herre, stor og før, som var Rejsefælle med mig paa Toget, saa, at jeg var bestemt paa at foretage denne Tur tilfods, tilbød han sig at følge med. Han var tilsyneladende en meget stærkere Mand end jeg og erklærede, at han kunde gaa hvorsomhelst og udføre hvadsomhelst, jeg kunde.

Vi begyndte Nedstigningen, men jeg betvivlede hans Udholdenhed, eftersom hans Aande lugtede af Brændevin og Tobak. Da vi var kommen halvvejs ned i Kløften, blev han meget træt og sagde, at dersom han gik længere, vilde han slet ikke være i Stand til at naa Toppen igjen. Saa standsede han og blev hos nogle Faarehyrder, der havde slaaet Lejr i Nærheden.

Altsaa fortsatte jeg min Gang alene, og der var endnu $3^1/_2$ Mil at gaa, førend jeg naaede Floden. Det var maaske et dumdristigt Foretagende; men omsider havde jeg dog den Tilfredshed at staa der ved Flodens Bred. Ikke længe fik jeg Lov til at betragte de majestætiske Bjergformationer. Solen gik snart ned, og „Mørket rugede over Afgrunden!“

Saa begyndte Tilbagemarschen. Jeg forsøgte at følge den paa mange Steder meget snævre Sti, der paa Grund af Mørket ofte tabtes af Sigte. Stien førte undertiden op under høje, lodrette Bjergvægge med Kløfter, mange Hundrede Fod dybe, lige nedenunder. Sagte famlede jeg mig Vej fremad — eller opad, rettere sagt. Jeg kan ikke sige, at denne „Bjergstigning“ — maaske enestaaende for en Mand paa min Alder — var lutter Fornøjelse. Nej, til Tider var den langtfra fornøjelig. Situationen forbedredes ikke ved Uglernes Hujen, Ulvenes Gjøen og Slangernes Hvislen rundt omkring mig. Mørket og det uhyre store, nu saa skumle Rum, samt den næsten uudholdelige Ensomhed gjorde en ubehagelig Indvirkning paa mig, og jeg overvældedes af en tungsindig, nedtrykt Sindsstemning. I denne min Forlegenhed blev jeg betaget af Selvbebrejdelse for min Dumdristighed; og eftersom jeg nu begyndte at blive træt, indtog jeg ganske naturlig den Stilling, der passer bedst for en gudhengiven Kristen — især under saadanne Omstændigheder. Jeg knælede i oprigtig Bøn til Herren; først og fremmest bad jeg ham om Tilgivelse, hvis jeg havde forset mig ved at foretage denne Fjeldnedstigning; dernæst paamindede jeg ham i al Ydmyghed om hans Løfter og Forjættelser til dem, der i barnlig Enfoldighed forsøger paa at holde Visdomsordet. Det var ikke min Hensigt at løbe for at

se, om jeg ikke skulde blive træt, men jeg ønskede inderlig at erholde Styrke, saa at jeg kunde være i Stand til at naa Bjergets Top uden at blive afmægtig, og jeg bad Herren inderlig om Hjælp og Bistand. Og han hørte min Bøn. Jeg naaede op til Jernbanestationen uden at segne og tidsnok til at komme med Toget.

Men jeg vil aabent tilstaa, at jeg var træt. Jeg lovede mig selv den Gang, at jeg aldrig mere vilde forsøge paa at foretage en lignende Udflugt, og jeg vil ej heller raade nogen anden til det.

Saa meget vil jeg sige: Jeg er overbevist om, at jeg aldrig vilde have været i Stand til heldigt at tilendebringe en saadan Udflugt, dersom jeg ikke i Forvejen havde levet et saadant Liv, som det forventes, at en Mormonældste skal leve. Jeg vilde da ogsaa være segnet paa Halvvejen, ligesom min selvbevidste Kammerat gjorde.

Vidnesbyrd om, at „Mormonisme" er sand Kristendom.

Jeg kunde vedblive at omtale meget henhørende til Evangeliet; men Tiden tillader det ikke. Det glæder mig at være i Stand til at bære mit Vidnesbyrd om, at Mormonismen er den sande Kristendom, en praktisk Kristendom; en Kristendom, der er mere end Teori; en Kristendom, der er egnet til at bringe Fred paa Jorden; en Kristendom, der, hvis den blev fuldstændig udøvet nu og allevegne, vilde standse Krigen i Europa øjeblikkelig og oprette permanent Fred blandt Menneskene i hele Verden.

Jeg paastaar endvidere, at dersom Folket i Europa havde modtaget Mormonældsternes Budskab, Evangeliets „glædelige Tidende", og antammet Sandheden, som de har bragt til dem ved at prædike Fredens og Broderkjærlighedens Evangelium i disse mange Aar, vilde Tilstanden i Europa, ja, allevegne, være ganske anderledes, end den nu er.

Jeg paastaar selvfølgelig ikke, at de Sidste-Dages Hellige som et Folk er fuldkomne; men jeg tror, vi kan taale Sammenligning med hvilketsomhelst religiøst Samfund i Verden. Nogle kunde maaske tænke, at jeg praler, og at jeg roser alt for meget det Folk, jeg tilhører og elsker saa højligt. Det kan jeg ikke gjøre for. Jeg har kun gjort min Pligt, og hvad jeg har sagt, er Sandhed.

Til Slutning ønsker jeg at sige til Eder, Søskende og Venner, at Gud belønner rigeligt enhver, der forsøger at leve retskaffent og holde hans Bud. Dersom vi blot vil give ham Lejlighed dertil, vil han sikkerlig skjænke os enhver Velsignelse, vi tiltrænger, baade timelig og aandelig. Vi Mormonældster, som vidner angaaende disse Ting, veed, hvorom vi taler; thi vi har mange Gange været stillet i prøvende Omstændigheder og har set, hvorledes „Herren har blottet sin Arm" til vort Forsvar.

Gud være takket for Evangeliets Frugter; maa Gud styre det saaledes, at alle Mennesker kan lære at skjelne mellem sand og paatagen Kristendom, saa at de ikke længere skal antage Menneskers Teorier for Kristi Lære. Om jeg kunde, saa vilde jeg raabe Omvendelse til Syndere allevegne og indstændig indbyde alle til at slutte Pagt med Her-

ren i Daabens Vande og derved annamme Evangeliet, som forbedrer Menneskeslægten og bereder for enhver, der forbliver trofast indtil Enden, en Frelse i Guds Rige. Maa Gud velsigne os dertil, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn.

Herrens naadige Forsyn.

(Uddrag af en Tale, holdt i 1898, af Præsident George Q. Cannon.)

Herren udøver et Forsyn over sit Folk, som har sluttet Pagt med ham i Daabens Bad, og over Kirkens Affærer samt over alle Ting, der sker i Verden. Alle Ting kontrolleres ved hans Magt, for at hans vise og retfærdige Hensigter kan blive udførte. Han giver os vor Handlefrihed, og vi kan udøve denne i videste Udstrækning. Vor Handlefrihed er ikke indskrænket eller begrændset. Det er i Modstrid med Guds Sind og Villie og med Saliggjørelsens Plan, at Menneskene skal berøves deres frie Ville. Men vi maa ikke glemme, at han ogsaa udøver sin frie Villie, og han kontrollerer alle Affærer, for at hans hellige Domme og Hensigter kan blive udførte. Naar vi bestræber os for at tjene Herren, giver han os Styrke, saa at vi kan udføre vor Gjerning; han giver os et videre Blik paa Livet, naar vi er kortsynede, og kommer os paa mangfoldige Maader til Hjælp ved sin Alvisdom, sin Alvidenhed og sin Almagtskraft.

Herren har valgt de svage og ydmyge til at være sine Tjenere for at vise Verden, at han udfører sine Gjerninger ved sin egen Styrke, saa at Menneskene ikke skal tilskrive sig selv Æren for, hvad nyttigt og godt de udfører, og det Menneske, som søger sin egen Ære, vil snart tabe den Styrke og de Talenter, som Herren har givet ham eller hende.

Hvis nogen Mand, som Herren har givet Præstedømmets Fuldmagt, tror sig selv klog og dygtig og ikke giver Gud Æren, da staar han Fare for at blive overvundet af Djævelens Magt. „Hvo sig selv selv ophøjer, skal fornedres“, og Ordet er sandt, „at hvo som synes at staa, se vel til, at han ikke falder“. Vi, som Herren har betroet Præstedømmets Fuldmagt, er af os selv meget ufuldkomne Mænd, men hvis vi er ydmyge, vil Herren visselig ære os ved at lægge sine Velsignelser til enhver af vore Bestræbelser for at tjene ham. Han vil da give os sin Helligaand og inspirere os, samt give os Visdom til at udføre vor Gjerning og lede alt til det bedste. Dette har vist sig lige siden Kirkens Organisation. De Mænd, der har staaet som Kirkens Ledere og som Lærere i Menigheden, har været ufuldkomne Mænd, men Herren har i sin Naade lagt saa rige Velsignelser til deres Administration, saa at de Sidste-Dages Hellige som et Folk har modtaget rige Velsignelser, ikke alene i aandelig Henseende, men tillige i timelig, ja, saa at vi er blevne et frigjort Folk i vort kjære Bjerghjem. Der paahviler os et stort, ja et mægtigt Ansvar, men Herren vil være vor

Hjælper, og af denne Grund vil vor Gjerning lykkes og vor Virksomhed blive kronet med de rigeste Frugter. Han vil lade sin Kraft medfølge vor Administration. Guds ydmyge og trofaste Tjenere vil aldrig komme til at staa til Skamme, hverken blandt Kirkens Folk eller blandt fremmede. Guds naadige Forsyn er over hans Folk, og han vil altid staa sine Tjenere bi. Han gjorde dette i fordums Dage, idet han efter Pinsefestens Dag delagtiggjorde dem i den Helligaands Kraft; og de samme Forjættelser, som Frelseren gav til sine Apostle og Præstedømmet fordum, er givne til os nu, og de samme aandelige Gaver er os meddelte. Skjøndt vi er hans svage Tjenere, vil han give os Styrke og Kraft til at udføre vort Kald og velsigne Menneskene gjennem vor Administration.

Dødsfald.

Christian H. Larsen døde den 22. Oktober i Newton efter et kort Sygeleje. Han blev født i Danmark i 1843 og blev Medlem af Kirken i 1865. Efter at have virket i 3 Aar som lokal Missionær kom han til Utah i 1868. Han virkede som assisterende Tempelarbejder i 12 Aar i Logan Tempel. I 1912 besøgte han og hans Datter Mary Danmark for at samle Slægtregistre. Han efterlader sig Hustru og sex Børn.

— Nielsine Kirstine Larsen, født Sørensen, afgik ved Døden den 10. Oktober i sit Hjem i Preston, Idaho, efter 4 Maaneders Sygeleje. Søster Larsen efterlader sin Mand og syv smaa Børn, hvoraf den Ældste kun er 9 Aar gammel og den yngste 4 Maaneder. Begravelsen foregik fra det første Ward Mødehus den 12. Oktober Kl. 2 Efterm. under stor Deltagelse af Slægt og Venner. Søster Larsen blev født den 15. August 1880 og er Datter af Christian Sørensen og Hustru, Føllestrup Mark, Jerslev Sogn, Jylland, Danmark. Afdøde blev indlemmet i Kirken ved Daab 1902 og ankom til Utah i 1903. Hun blev gift med sin Mand, Mejeriejer Larsen, i Salt Lake Tempel i 1905.

— Finn H. Berg døde i sit Hjem i Pocatello, Idaho, den 11. Oktober 1916 af Hjerteblødning. Afdøde blev født i Frederikstad, Norge, den 14. Febr. 1881. Hans Forældre kom til Utah i Begyndelsen af Firserne. For 11 Aar siden udførte Br. Berg en Mission til Norge og var ved sin Død 2. Raadgiver i Pocatello Stavs Præsidentskab og havde flere offentlige Tillidshverv.

Begravelsen fandt Sted i Pocatello den 13. Oktbr. under stor Deltagelse. Flere bekjendte Ældste talte ved Baaren, og Wardets Sangkor sang flere højtidelige og stemningsfulde Sange.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)